SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 379/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoE 22/2011 z 31. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoE 22/2011 z 31. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 23. augusta 2006 poskytla fyzickej osobe úver v sume 265,55 € s tým, že dlžník jej bol podľa uvedenej zmluvy povinný uhrádzať dlžnú sumu a ďalšie poplatky v dvanástich mesačných splátkach po 43,15 €.

Keďže dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, čím sa stal celý úver v zmysle „Všeobecných podmienok poskytnutia úveru“ okamžite splatný, sťažovateľka opakovane vyzvala dlžníka na jeho úhradu. Dlžník však dlžnú sumu neuhradil, v dôsledku čoho sťažovateľka *„zahájil*[a] *rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeného zriaďovateľom S., a. s... v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľom a dlžníkom“*.

Dňa 24. januára 2008 sa stal rozhodcovský nález rozhodcovského súdu vykonateľný a 20. apríla 2008 bola spísaná pred súdnym exekútorom zápisnica (návrh) sťažovateľky na vykonanie exekúcie. Na základe poverenia vydaného Okresným súdom Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) začal exekútor 30. októbra 2008 nútený výkon rozhodnutia (exekúciu).

Okresný súd následne z vlastného podnetu, t. j. *„ex officio“* bez akéhokoľvek dokazovania či predchádzajúcej výzvy na vyjadrenie účastníkom konania uznesením č. k. 3 Er 214/2008-13 z 18. februára 2010 exekúciu zastavil. Proti tomuto uneseniu okresného súdu podala sťažovateľka 17. marca 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním sťažovateľky napadnuté prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne potvrdil.

Sťažovateľka sa v sťažnosti najskôr odvoláva na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vo väzbe na namietané porušenie jej označených práv a následne okrem iného uvádza:

„Ako vyplýva z vyššie uvedeného skutkového stavu okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľ[ke] i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľ[ky] užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľ[ky] alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľ[ky], ktor[á] zahájením konania stratil[a] právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“

Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že okresný súd ani krajský súd z časového hľadiska nijako nezdôvodnili, aký verejný záujem povýšili nad verejný záujem nad výkonom exekúcie, keďže návrh na zmenu exekútora nepredvída zastavenie exekúcie ani nové skúmanie podmienok na jej vykonanie. Výhrady sťažovateľky sa týkajú aj toho, že súdy oboch stupňov vykonali dokazovanie opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov, najmä zmluvy o úvere, pričom «V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť

si svoje povinnosti voči sťažovateľ[ke] formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví ako v tomto prípade, pričom ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hradiť príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľ[ky] a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd ako sú popísané vyššie.

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľ[ky] pokojne užívať svoj majetok...

Sťažovateľ[ka] má za to, že na základe zmluvy o úvere [jej] vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver poskyt[la]. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ[ka] tak vlastnil[a] majetok („posession" „bien") v zmysle Protokolu 1 Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu – zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval[a] toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza inter alia v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva Gasus Dosier und Fördertechnik, „pojem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo". V prípade sťažovateľ[ky] nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená.».

Sťažovateľka zastáva názor, že v posudzovanom prípade došlo okrem porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj k zásahu do jej práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu *zo strany štátneho orgánu tým, že okresný súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý jej vznikol na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu.*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva *„na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“* napadnutým uznesením krajského súdu, zruší toto uznesenie, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho namietaným rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného

súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE 22/2011 z 31. januára 2011

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 214/2008-13 z 18. februára 2010 o zastavení exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. EX 2834/2008 potom, ako okresný súd dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) zaväzuje povinného na plnenia, ktoré sú právom nedovolené a odporujúce dobrým mravom, ako aj s prihliadnutím na to, že v danom prípade nemožno oddeliť nedovolené plnenie, príp. plnenie rozporné s dobrými mravmi, od ostatného vymáhaného plnenia.

Podstatou sťažnosti je v prvom rade tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označeným uznesením porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými

zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa preto obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnej otázke nastolenej sťažnosťou, a to k tomu, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu č. k. 3 Er 214/2008-13 z 18. februára 2010, ktorým bola exekúcia zastavená, mal právomoc preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu a súvisiace doklady, najmä predmetnú zmluvu o úvere, t. j. vykonať dokazovanie bez vyjadrenia účastníkov.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Okresný súd zastavil exekúciu postupujúc podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a krajský súd, ktorý prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania

v súlade s § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, reagujúc na odvolacie námietky sťažovateľky uviedol:

„Krajský súd po preskúmaní veci sa plne stotožnil s právnym posúdením veci zo strany okresného súdu, odôvodnenie jeho rozhodnutia považoval za plne vyčerpávajúce a podrobné, od ktorého nemal dôvod sa podstatným spôsobom odchýliť. Krajský súd sa plne stotožnil so záverom okresného súdu o tom, že zmluva o úvere uzatvorenú medzi účastníkmi 19. 10. 2006 je typickou spotrebiteľskou zmluvou i napriek tomu, že bola uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Jednalo sa o typickú formulárovú zmluvu, ktorá bola vopred pripravená a teda nebol vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Súčasťou zmluvy sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré boli pripravené vopred, pre neznámy počet potencionálnych spotrebiteľov a ani skutočnosť, že sa jednalo o zmluvu uzatvorenú v zmysle Obchodného zákonníka, nemohol spotrebiteľ podstatným spôsobom ovplyvniť, nakoľko aplikácia Obchodného zákonníka na vzťah medzi účastníkmi bola daná vo všeobecných obchodných podmienkach, tvoriacich súčasť predmetnej zmluvy a teda bola vopred veriteľom vyhradená.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že Smernicu Rady 93/13/EHS slovenský súd nemôže používať ako prameň práva, ale musí na riešenie sporu aplikovať príslušný právny predpis, v ktorom je táto smernica obsiahnutá, je potrené poukázať na to, že zák. č. 150/2004 Z. z. premietol do Občianskeho zákonníka Smernicu Európskej únie a teda Smernicu Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. To znamená, že Občiansky zákonníka implementoval uvedenú smernicu a to práve v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je potrené uviesť, že EÚ nevytvára právne normy, ktoré priamo regulujú ochranu spotrebiteľa, vytvára však na to právny rámec a je vecou členských krajín ako prijaté smernice transformujú do svojej národnej legislatívy. Prevažnú väčšinu z týchto smerníc Slovenská republika premietla do svojej legislatívy, či už č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, do Občianskeho zákonníka (ust. § 741 a nasl.) alebo do osobitných zákonov (napr. zák. č. 108/2000 Z. z., zák. č. 258/2001 Z. z. a podobne.

Nemožno súhlasiť ani s námietkou odvolateľa o tom, že v danom prípade pokiaľ bola úverová zmluva uzatvorená v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ako podstatná náležitosť v nej nemusela byť dohodnutá aj ročná percentuálna miera nákladov, nakoľko oprávnený poskytoval svojím klientom peňažné prostriedky, síce dočasne, avšak nie formou

odloženej platby, ale vo forme splátok, pričom klient mal možnosť výberu z podmienok, za ktorých poskytuje úvery a to, či bude splácať v pravidelných mesačných, alebo pravidelných 14-dňových splátkach. V tomto intervale si určí deň splatnosti splátky. Ďalej tvrdil, že vzhľadom na charakter podnikateľskej činnosti oprávneného nie je možné, aby poskytoval úvery na základe Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko činnosť oprávneného nepatrí do pôsobnosti tohto zákona.

V tejto súvislosti krajský súd považoval za potrebné poukázať na ust. § 52 ods. 1 OZ, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy, upravené v ôsmej časti tohto zákona, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľom je osoba, ktorá po uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľská zmluva nepredstavuje samostatný ani nový zmluvný typ. Ide skôr o rovnorodý okruh občianskoprávnych zmlúv prípadne aj obchodných zmlúv, ktoré majú charakter absolútneho obchodu, ktorých druhým účastníkom zmluvy je spotrebiteľ. Pod druhom zmluvy sa má na mysli určitá skupina zmlúv, ktorá má osobitný režim právnej úpravy. Táto osobitosť vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu spotrebiteľa, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb.

Z uvedeného vyplýva, že spotrebiteľskými zmluvami nie sú len občianskoprávne zmluvy, ale sa týka i obchodných zmlúv, ktoré majú charakter absolútneho obchodu v tom prípade, ak druhým účastníkom zmluvy je spotrebiteľ. I v takom prípade je potrebné zmluvy, uzatvorené síce podľa Obchodného zákonníka posudzovať podľa noriem spotrebiteľského práva.

Z tohto dôvodu ani krajský súd nepovažoval úverovú zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi za úverovú zmluvu v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonník a nasl., ale za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. To, že nesplnila podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere neznamená, že takouto zmluvou nemohla byť. Uvedené sa skôr

mohlo prejaviť v platnosti, neplatnosti uzatvorenej úverovej zmluvy, prípadne pri absencii tým, že sa považuje takáto zmluva za bezúročnú a bez poplatkov.

V nadväznosti na uvedené preto ani krajský súd nepovažoval dojednanie o výške úrokov za platné, nakoľko podľa noriem občianskeho práva je stanovená výška úroku z omeškania kogentne. Plne sa stotožnil s postupom okresného súdu i pokiaľ zastavil exekúciu v časti poplatku za poskytnutie úveru a za zasielanie upomienok a v závere považoval za potrebné zdôrazniť, že zmluvný vzťah nemožno posudzovať podľa označenia, ale podľa účastníkov zmluvného vzťahu, predmetu zmluvy, jej účelu, pričom v danom prípade sa jednalo o zmluvu uzatvorenú medzi podnikateľom – dodávateľom, tzv. nebankovým subjektom, ktorý poskytoval pôžičky hromadne a za rovnakých podmienok a spotrebiteľom – osobou, ktorá pri uzatváraní o plnení zmluvy nekonalo v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, fyzickou osobou. Uvedené vyplýva z označenia – povinnej, tak v úverovej zmluve, ako i rozsudku stáleho rozhodcovského súdu.

K námietke odvolateľa o tom, že rozhodcovský rozsudok bol predmetom skúmania zo strany súdu už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi, pričom v tejto fáze okresný súd uznal exekučný titul za súladný so zákonom, udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, je potrebné uviesť, že ust. § 57 ods. 2 EP, v súvislosti s ust. 1, 2 zák. č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní ukladajú súdu príslušnému na exekúciu, resp. exekučné konanie i bez návrhu v prípade zistenia v rozhodcovskom konaní nedostatky uvedené v odseku 1 písm. b/ alebo c/ rozhodcovského zákona a teda, že rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 43 písm. a/ a b/, alebo rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Práve tým, že rozhodcovská doložka bola v zmluve o úvere vopred daná, nebola účastníkmi zmluvy o úvere osobitne dojednaná a rozhodcovský rozsudok nezohľadnil normy spotrebiteľského práva, správne okresný súd postupujúc v súlade s ust. § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní v súvislosti s ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu zastavil i bez ohľadu na to, že pôvodne vyhovel požiadavke súdneho exekútora a udelil poverenie na vykonanie predmetnej exekúcie.“

V kontexte citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia v danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že by predmetné uznesenie krajského súdu neprípustným spôsobom zasahovalo do sťažovateľkinho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy vo svojich záveroch nestotožnia s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu vyslovené v napadnutom uznesení považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď zmluvu o úvere rovnako ako okresný súd vyhodnotil ako *„zmluvu o spotrebiteľskom úvere“* uzavretú podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Aj pokiaľ ide o príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku podstatné pre posúdenie veci, krajský súd ich podľa názoru ústavného súdu interpretoval a aplikoval ústavne akceptovateľným spôsobom a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska udržateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd preto uzavrel, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože už z povahy veci vyplýva, že ak všeobecný súd (v danom prípade okresný súd) je podľa zákona oprávnený rozhodnúť o zastavení exekúcie, dokonca aj bez návrhu z vlastného podnetu, urobí tak aj bez vyjadrenia účastníkov konania. Krajský súd ako súd odvolací teda napadnutým rozhodnutím poskytol náležitú ochranu sťažovateľkinmu právu na spravodlivé súdne konanie postupujúc v intenciách príslušných ustanovení Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka, ako aj judikatúry formulovanej najvyšším súdom, teda ústavne konformným spôsobom, a svoje potvrdzujúce rozhodnutie riadne odôvodnil.

Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. m. m. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 9 CoE 22/2011 z 31. januára 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu k*aždá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou*

verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v *súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.*

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením prvostupňového súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že nimi mohlo dôjsť k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd svojím postupom aplikoval zákony

podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku) a rozhodoval v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd uzavrel, že z tohto dôvodu nie je daná ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto je sťažnosť v tomto rozsahu aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších nárokoch v nej uplatnených už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2011